

זבחים דף פו

הלכות מעשה הקרבנות

פרק ששי

מעשה העולה

ב צמר שבראשי כבשים, ושער שבזקן התישים, והעצמות, והגידים, והקרניים, והטלפים - בזמן שהן מחברין, מקטירין הכל, שנאמר: "את הכל" (ש); ואם פרשו, לא יעלו, שנאמר: "ועשית עלתיך הבשר והדם" (דברים יב, טו). וכלן שפקעו מעל המזבח - לא יחזיר. וכן גחלת שפקעה מעל המזבח - לא יחזיר.

ג אברים שפקעו מעל המזבח: אם יש בהן ממש - אפלו פקעו אחר חצות הלילה יחזיר, שנאמר: "על מוקדה על המזבח כל הלילה" (ויקרא ו, ט); ואם אין בהן ממש - אפלו פקעו קדם חצות לא יחזיר. נתחרך הבשר ויבש עליהן פעץ, ופקעו: קדם חצות - יחזיר; לאחר חצות - לא יחזיר.

הלכות מעילה

פרק שני

זמן המעילה בקדושים בגופם

ב העצמות והגידים והקרניים והטלפים שפרשו מקדשי קדשים לפני זריקת דמים - מועלין בהן; פרשו לאחר זריקת דמים - אין מועלין בהן. עצמות העולה שפרשו לפני זריקה - אין מועלין בהן לאחר זריקה, שהזריקה מתרת אותן. ואם פרשו אחר זריקה - מועלין בהן לעולם.

עצמות העולה שפקעו מעל המזבח: קדם חצות הלילה - מועלין בהן; לאחר חצות - אין מועלין בהן. אף על פי שפקעו קדם חצות; בינו שהגיע חצי הלילה, נעשו כל האברים כמי שנתאכלו ונעשו אפר. **ג** גחלת שפקעה מעל המזבח, בין לפני חצות בין לאחר חצות - לא נהנין ולא מועלין; אכל גחלת שלקדשי בדק הבית - מועלין בה. והשלהבת - לא נהנין ולא מועלין.

הלכות פסולי המקדשין

פרק שלישי

התקדשות ע"י המזבח והכלים

יח מזבח הפנימי מקדש פסולין, בין ראויין לו בין שאינן ראויין לו, אבל מזבח החיצון אינו מקדש אלא פסולין הראויין לו, כמו שבארנו (מעיל, א-ז). כיצד? מזבח החיצון שעלו לו זבחים שנפסלו - לא ירדו. עלת לו קטרת זרה - תרד, שאין הקטרת ראוייה למזבח החיצון. אבל מזבח הפנימי שעלה לו קמץ מנחה, בין פשר בין פסול - לא ירד. וכן כל פיוצא בזה.

כשם שהמזבח מקדש את הראוי לו, כך הפכש ושאר כלי השרת מקדשין את הראוי להן, שהרי נאמר בכלים: "כל הנגע בהם יקדש" (שמות לב, ט). ומשיגיע לפכש דבר הראוי לו - לא ירד, ואף על פי שנפסל. וכן משיגיע לכלי כל דבר הראוי לו - נתקדש, ולא יפדה לעולם ואף על פי שנפסל, כמו שבארנו באסורי המזבח (ו, ד-ה).

הלכות תמידין ומוספין

פרק שני

עריכת האש ותרומת הדשן

יא אמתי תורמין הדשן? בכל יום - משיעלה עמוד השחר. וברגלים - משליש אחרון שללילה. וביום תרומת הדשן הפפורים - מתצות הלילה.

